

UCHWAŁA

RADY MINISTRÓW

z dnia 2007 r.

w sprawie Krajowych Ram Interoperacyjności

Rada Ministrów postanawia, co następuje:

§ 1. W celu realizacji zadań wynikających z rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 2007 r. w sprawie Planu Informatyzacji Państwa na lata 2007-2010 (Dz.U. Nr 61, poz. 415), dążąc do stałego zwiększania zdolności administracji rządowej do realizacji zadań publicznych drogą elektroniczną tworzy się Krajowe Ramy Interoperacyjności, które stanowią załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Za realizację zadań wynikających z Krajowych Ram Interoperacyjności odpowiada minister właściwy ds. informatyzacji.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Uchwała Rady Ministrów w sprawie Krajowych Ram Interoperacyjności

UZASADNIENIE

1. Uchwała wydawana jest w celu realizacji zadań Rady Ministrów określonych w zadaniu 1b, tabela 2, część 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 marca 2007 r. w sprawie Planu Informatyzacji Państwa na lata 2007-2010 (Dz.U. Nr 61, poz. 415). Przedmiotem regulacji niniejszej uchwały jest ustanowienie Krajowych Ram Interoperacyjności. Uchwała ma jednocześnie na celu realizację wytycznych dla systemów administracji publicznej krajów członkowskich Unii Europejskiej określonych w Europejskich Ramach Interoperacyjności ("European Interoperability Framework for Pan-European eGovernment Services" 2004, VERSION 1.0 - EIF). Pierwsza wersja Europejskich Ram Interoperacyjności dla paneuropejskich usług administracji elektronicznej została opublikowana jako dokument roboczy IDA (wymiana danych między administracjami) w listopadzie 2004 r. sugerując ogólne wytyczne dla świadczenia paneuropejskich usług administracji elektronicznej. Wedle wskazań zawartych w Komunikacie Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego „Interoperacyjność paneuropejskich usług administracji elektronicznej” z dnia 13 lutego 2006 r. [KOM(2006) 45] każde państwo członkowskie posiada lub opracowuje swoje własne krajowe Rządowe Ramy Interoperacyjności, podczas gdy EIF koncentrują się na uzupełnianiu raczej niż zastępowaniu krajowych ram interoperacyjności administracji elektronicznej poprzez dodanie wymiaru paneuropejskiego. EIF zawierają zalecenia, definiują ogólne wymagania normalizacyjne w odniesieniu do organizacyjnych, semantycznych i technicznych aspektów takiej interoperacyjności i oferują obszerny zestaw zasad europejskiej współpracy w dziedzinie administracji elektronicznej

2. Podstawową zasadą realizowaną w Krajowych Ramach Interoperacyjności jest wspieranie neutralności technologicznej systemów teleinformatycznych administracji publicznej.

Rada Ministrów wspiera zdanie Komisji Europejskiej, że w chwili obecnej, administracja elektroniczna znajdować powinna się w centrum działań władz publicznych na rzecz odnowy gospodarczej, społecznej i środowiskowej. Jej wkład w poprawę rozwoju i wdrażania polityki publicznej jest niewątpliwy, a ostatnio szczególną uwagę przywiązuje się do

roli, którą odgrywa ona w poprawie konkurencyjności i innowacyjności gospodarek europejskich. Jednocześnie bardziej intensywna współpraca pomiędzy podmiotami administracji publicznej tak w wymiarze krajowym jak transgranicznym wiąże się z koniecznością poprawy komunikacji pomiędzy rosnącą liczbą administracji w sektorze publicznym, a temu wyzwaniu można sprostać jedynie dzięki połączonym wysiłkom władz publicznych Państw Członkowskich Unii Europejskiej. W wyżej wspomnianym Komunikacie zwrócono uwagę państw członkowskich na pracę, którą należy wykonać, aby osiągnąć paneuropejską interoperacyjność usług administracji elektronicznej.

Uznając wagę tego zadania Rada Ministrów ustanawia Krajowe Ramy Interoperacyjności jako zbiór uzgodnionych definicji, wymagań, reguł architektury systemów teleinformatycznych, procedur i zasad, których stosowanie umożliwi współdziałanie systemów informacyjnych jednostek administracji publicznej w procesach realizacji zadań drogą elektroniczną.

Zadaniem tak sformułowanych Krajowych Ram Interoperacyjności jest przewyższenie historycznie uwarunkowanej autonomii (separacji) systemów i zasobów informacyjnych administracji publicznej, która – tak w wymiarze prawnym, jak organizacyjnym, technologicznym i informacyjnym stanowi najważniejszą barierę w rozwoju społeczeństwa informacyjnego. Bariery tej, z oczywistych przyczyn, nie można usunąć poprzez jednorazowe wdrożenie systemu informacyjnego wolnego od tych wad.

3. Krajowe Rady Interoperacyjności zostały opracowane z uwzględnieniem analizy dokumentów o zbliżonym przeznaczeniu opracowanych przez administracje innych krajów Unii Europejskiej, ogólnodostępnych wytycznych przygotowywanych pod kątem nowej wersji Europejskich Ram Interoperacyjności przygotowywanych obecnie przez instytucje wspólnotowe oraz krajowych opracowań i dyskusji na temat interoperacyjności.

4. Krajowe Ramy Interoperacyjności są dokumentem koncepcyjnym wprowadzającym podstawowe pojęcia, idee, założenia oraz wytyczne wyznaczające kierunki prac nad dokumentem docelowym. W tym znaczeniu stanowią uzupełnienie dla rozporządzeń Rady Ministrów stanowiących realizację delegacji wynikających z art. 18 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 17 lutego

2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. Nr 64, poz. 565) tj.:

a) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 2005 r. w sprawie minimalnych wymagań dla systemów teleinformatycznych (Dz.U. Nr 214, poz. 1480) oraz

b) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 2005 r. w sprawie minimalnych wymagań dla rejestrów publicznych i wymiany informacji w formie elektronicznej (Dz.U. Nr 214, poz. 1481).

Rozporządzenia powyższe dotyczą technicznych aspektów interoperacyjności systemów teleinformatycznych administracji publicznej w Polsce. W najbliższym czasie wskazane wydaje się uzupełnienie delegacji z art. 18 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. Nr 64, poz. 565) o upoważnienie Rady Ministrów do ustanawiania Krajowych Ram Interoperacyjności, obejmujących głównie aspekty semantyczne i organizacyjne systemów teleinformatycznych administracji publicznej w naszym kraju. Dokument taki powinien uzyskać rangę rozporządzenia Rady Ministrów, co umożliwiłoby zawarcie w nim norm o charakterze powszechnie obowiązującym.

Krajowe Ramy Interoperacyjności nie mogą być dokumentem statycznym, lecz muszą podlegać okresowym zmianom odpowiednio do zmian zachodzących w obszarach prawa, organizacji standardów i technologii. Ustanowienie ich w formie uchwały Rady Ministrów powinno stanowić więc zachętę dla podmiotów zaangażowanych w informatyzację administracji publicznej do podjęcia dyskusji nad przygotowaniem kolejnych – udoskonalonych i dostosowanych do dynamicznie zmieniającej się sytuacji – wersji aktu prawnego.

Tym nie mniej nawet w braku takiej delegacji w ustawie o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne Rada Ministrów uznaje za konieczne i wskazane ustanowienie Krajowych Ram Interoperacyjności jako dokumentu skierowanego do podmiotów administracji rządowej.

5. Istotnym problemem poszerzania obszarów interoperacyjnego współdziałania jest oczywista i naturalna autonomia poszczególnych podmiotów zainteresowanych informatyzacją administracji publicznej. Jednostki administracji publicznej funkcjonują w ramach określonego działu

administracji rządowej lub struktury samorządowej realizując zadania wynikające ze specyficznych dla nich regulacji prawnych. Regulacje te nie zawierają zwykle wymogów i zasad skłaniających do interoperacyjnego współdziałania z jednostkami z innych działów lub struktur. W przypadku podmiotów gospodarczych i obywateli jedynym skutecznym działaniem nakłaniającym do zachowań „prointeroperacyjnych” jest wskazywanie korzyści wynikających z poszerzania obszarów interoperacyjnego współdziałania.

Z punktu widzenia interoperacyjności istotne znaczenie ma problem powszechności (braku wykluczenia) korzystania z elektronicznych usług publicznych. Dlatego szczególnie istotnym problemem dla obywateli są bariery ograniczające dostęp do tych usług. Dotyczy to zarówno osób niepełnosprawnych, jak i osób nie mających fizycznego dostępu do otwartej sieci Internet lub nie mających, z uwagi na wiek lub kwalifikacje doświadczeń w korzystaniu z elektronicznych technik komunikacji. Najlepszą metodą przełamywania tej bariery jest szeroko pojęta edukacja oraz rozszerzanie liczby kanałów dostępu poprzez wykorzystywanie urządzeń i technologii używanych przez obywateli dla innych celów. (np. urządzeń mobilnych) lub wspieranie różnego rodzaju działań organizacyjnych polegających np. upowszechnieniu prawnie dopuszczalnych biur pośredniczących.

6. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji wystąpi do Prezesa Rady Ministrów z wnioskiem o ogłoszenie przedmiotowej uchwały w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

Ocena skutków regulacji

1. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Przepisy zawarte w projekcie uchwały stosuje się do podmiotów określonych w art. 2 ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne znajdujących się jednocześnie w strukturze administracji rządowej.

2. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych

Dla zapewnienia obsługi Krajowych Ram Interoperacyjności oraz zadań z nich wynikających, wskazane będzie przydzielenie pięciu dodatkowych etatów w Departamencie Informatyzacji, których szacunkowy koszt wynosi 27,239 zł miesięcznie.

Powstanie nowych projektów informatycznych, które będą podlegały KRI będzie miało wpływ na budżet państwa, jednak oszacowanie skutków budżetowych jest na obecnym etapie niemożliwe. Z uwagi na powyższe, projekt uchwały zakłada dostosowywanie do KRI projektów już istniejących tylko w sytuacji, kiedy będą one rozbudowywane.

3. Konsultacje społeczne

Projekt uchwały zostanie przekazany do zaopiniowania Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego.

Projekt zostanie skonsultowany z Polską Izbą Informatyki i Telekomunikacji oraz z Polskim Towarzystwem Informatycznym, zostanie także udostępniony w BIP na stronach internetowych Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji, a także przedstawiony do opinii Radzie Informatyzacji oraz skonsultowany z Krajową Radą Sądownictwa.

4. Wpływ na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Kwestie regulowane niniejszym projektem uchwały przyczynią się do wzrostu konkurencyjności polskiej gospodarki w stosunku do gospodarki pozostałych państw Unii Europejskiej, poprzez zmniejszenie barier komunikacyjnych między biznesem a administracją.

5. Wpływ na sytuację i rozwój regionów

Kwestie uregulowane niniejszą uchwałą będą miały wpływ na poprawę sytuacji ekonomicznej i rozwój regionów, poprzez zmniejszenie barier komunikacyjnych.

6. Wpływ na rynek pracy

Uchwała nie będzie miała bezpośredniego wpływu na rynek pracy.